

морально, розумово і фізично люди, які несуть відповідальність за долю нації в майбутньому і повинні знайти потрібні слова, щоб розбудити народ в потрібний час.

Український націоналізм для Стецька був не просто ідеологією. Ідея нації була його основною метою, а безпосередня діяльність в Організації українських націоналістів свідчила про відданість справі на все життя. Він був одним із найяскравіших представників покоління визначних героїв, покоління, що було виховане ОУН, покоління Степана Бандери, Романа Шухевича, Олега Ольжича, Олени Теліги та багатьох інших визначних постатей нашої історії. Вони прагнули виконати непосильні завдання і невтомно йшли до їх реалізації, тим самим викликали гнів та обурення матеріалістів і завойовували симпатію, повагу, подяку та підтримку простих людей.

УДК 94(477)

Борис Л. – ст. гр. МЛ-31

Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя

НЕСКОРЕНИЙ РОМАН ШУХЕВИЧ

Науковий керівник: к.і.н., ст.викл. Потіха О.Б.

Borys L.

Ternopil Ivan Pul'uj National Technical University

UNBREAKABLE ROMAN SHUKHEVYCH

Supervisor: Potikha O.

Ключові слова: Роман Шухевич, Організація українських націоналістів, визвольна боротьба

Key words: Roman Shukhevych, Organization of Ukrainian Nationalists, liberation struggle

Роман Шухевич (1907–1950) – один з найвідоміших українських політичних і державних діячів, провідник Організації українських націоналістів (ОУН), генерал-хорунжий, командир Української повстанської армії (УПА), голова Генерального секретаріату Української визвольної ради. Проводячи активну діяльність, він отримав багато псевдонімів, зокрема „Тарас Чупринка”, „Роман Лозовський”, „Тур” та ін.

Р. Шухевич народився у місті Краковець на Львівщині. Будучи сином повітового судді, він ще змалку став відданим визвольній справі. Ще юнаком, але маючи осмислену мрію про незалежність, Роман Шухевич у 1929 р. вступив до ОУН, а незабаром зайняв пост бойового реферанта Крайової екзекутиви ОУН. Полковник Євген Коновалець захоплювався його відважністю та розумом, вважаючи Шухевича не тільки справжнім революціонером, а й вмілим політиком.

На долю Р. Шухевича випали переслідування та репресії з боку польської влади. Будучи політичним в'язнем, він відбував покарання у концтаборі Береза Картузька, а згодом і у польських тюрмах.

Після амністії 1937 р., Шухевич став членом революційного проводу ОУН під керівництвом Степана Бандери. Перед німецьким командуванням ОУН ставила вимоги: український відділ політично буде підпорядкований ОУН, не даватиме клятву фюреру, а основне її завдання – відновлення української незалежності у боротьбі проти

Радянського Союзу. Роман усвідомлював, що німці не розв'яжуть українське питання так, як прагне ОУН, проте оунівці щодо цього мали свої плани.

Із початком Другої світової війни виникла проблема відновлення української державності та створення збройних сил, які б відігравали важливу роль у становленні майбутньої держави. У березні 1941 р. українські патріоти створили два курені Дружини українських націоналістів. Роман Шухевич став політичним командиром одного із них, а саме легіону „Нахтігаль”. Це було однією зі спроб створити збройні сили, які б у майбутньому стали стрижнем української державності.

У 1943 р. Р. Шухевич отримав посаду Головного командира УПА під псевдонімом Тараса Чупринки. Він почав своє керування з об'єднання розрізаних партизанських загонів. Шухевич розгорнув широку боротьбу, яка мала на меті поширити ідеї української визвольної революції не тільки серед свого, а й інших поневолених більшовиками народів. Задля збільшення сил УПА, він залучив до боротьби казахів, узбеків, вірменів, чеченців, формуючи іноземні підрозділи. Саме тому, можна впевнено стверджувати, що ця боротьба була всенародною.

Після війни відділи УПА стали поступово зменшуватися, але почала зміцнюватися мережа підпілля ОУН, яка, за ініціативи Романа Шухевича, проводила пропагандистську роботу серед населення. Пізніше командні та вояцькі кадри УПА знову набрали організаційно-дійової форми ОУН. Шухевич був дуже розважливим і цінував людське життя, тому не наражав на небезпеку підлеглих завдяки умовам глибокої конспірації.

„Тарас Чупринка” ніколи не гнався за посадами, визнанням та нагородами. Будучи провідником визвольної боротьби, Шухевич ніколи не виділяв себе серед інших, не возвеличував себе, а навпаки, вважав всіх рівними. Роман був всебічно розвиненою та освіченою людиною, знаходив час на вивчення іноземних мов, читання художньої літератури, багато роздумував над життям. Він вважав, що постійно потрібно працювати над собою, адже це допоможе залишитись у духовній рівновазі навіть у найжорстокіших умовах.

Роман Шухевич ніколи не жив ілюзіями. Він вірив, що у майбутньому на рідній землі виросте нова українська генерація, яка довершить те, що не судилась завершити йому. Він щиро вірив, що українське молоде покоління, що прийде після нього, продовжить боротьбу за національне визволення та державну суверенність України та доведе її до логічного завершення.

Завдяки силі духу, політичному і військовому талантові „Тарас Чупринка” назавжди залишиться ідеалом українського патріота, прикладом відданості Батьківщині, взірцем мудрості та благородства.